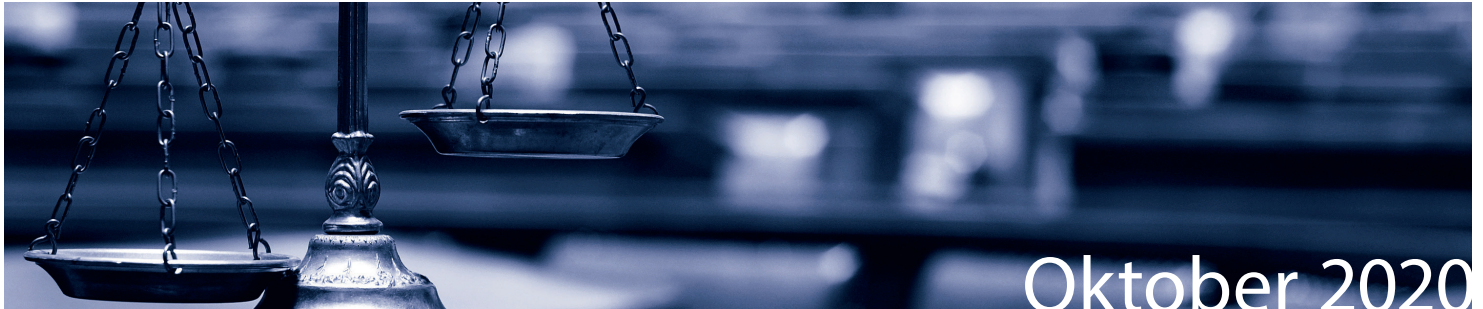


Holst, nyhedsbrev



Oktober 2020

Nyt fra Civilprocessen

Højesteret afsagde i september 4 civilprocesretlige afgørelser. Ugeskrift for Retsvæsen har optaget 7 afgørelser om procesretlige spørgsmål til publicering og publiceret yderligere 15, hvoraf de 3 er omtalt i tidligere nyhedsbreve. Der er hertil trykt 2 afgørelser i MAD og et tilsvarende antal i Fuldmægtigen af almen interesse for de civilprocesinteresserede. Hovedparten af disse afgørelser gennemgås tematisk, og de vigtigste domme og kendelser analyseres kort med henblik på at placere dem i en relevant kontekst.

Retlig interesse og proceshabilitet (samt mandatarer)

U 2020.3530 Ø – selskab kunne optræde som mandatar for en arkitekt

Spørgsmålet om retten til at agere som mandatar er vanskeligt, og rammerne langt fra klare – af samme grund er det et område, der med mellemrum giver anledning til spændende tvister.

Den overordnede regulering er ellers nogenlunde ligetil. Efter retsplejelovens § 124 kan »foreninger, interesseorganisationer og lign.« som mandatar føre retssager »for deres medlemmer«, når disse sager ligger inden for foreningens »interesseområde«.

Men hvad er »eller lignende«, og hvor langt kan foreningens interesseområde strækkes?

På en række områder ligger praksis ganske fast. Fagforeninger og lign. kan eksempelvis repræsentere medlemmer i sager, som falder inden for fagforeningens typiske bistandsområder (det klassiske område, der fremdrager, er funktionærsager, mens det også regelmæssigt sker i arbejdsskadesager, jf. f. eks. U 2003.815 H, U 2005.2351 H og U 2018.3616 H), mens også forsikringsselskaber i stigende grad agerer i denne genskab.

Tilsvarende fungerer bl.a. KL – og andre lignende organisationer – i principielle sager undertiden som mandatar; vist nok blandt andet for at signalere sagens principielle karakter (U 2014.555 H er måske et eksempel herpå).

Tendensen er nok generelt, at mandatarordningen benyttes i stigende grad og på nye områder; navnlig når der fra en interessebærende organisation er behov for at markere sagens betydning for andre end parterne – og praksis fra domstolene synes her at pege på en (trods alt) lempelig anvendelse af reglerne, jf. senest U 2019.4316 om mandatarrepræsentation i en konkurskarantænesag som eksempel på en udvidelse af »interesseområde« (U 2007.1569 H er uanset overskriften ikke et eksempel på det modsatte, da forholdet her var dét, at fagforeningen som mandatar var ”gået uden om” det fagretlige system. Det var ikke selve mandatarforholdet, der var noget galt med).

Det er klart, at mandatarforhold kan afvises, hvis mandataren ikke opfylder betingelserne i § 124 – f.eks. fordi ordningen anvendes til omgåelse af retsplejelovens regler, som det var tilfældet i U 2014.100 V eller fordi dén part, mandataren repræsenterer, slet ikke kan være part i sagen (savner processuel partsevne), som det var tilfældet i U 2013.598 S.

Men hvis den pågældende mandatar ellers repræsenterer en part med retlig interesse og processuel partsevne og kan pege på en relevant (ideel) interesse i sagen, må det også som udgangspunkt respekteres.

Den seneste sag er alligevel strakt langt: Mandatarens interesse bestod efter det beskrevne i, at mandataren havde været *opdragsgiver* for mandatanten vedrørende den i sagen omhandlede arkitektudtalelse. Interessen var således konkret snarere end ideel, og sagen er af denne grund mere interessant end som så.

Forklaringen er formentlig den, at man allerede i betænkning 2005/1468 (s. 71) pegede på slægtskabet mellem biintervention og mandatarordningen. Dengang drøftedes det, om det skulle gøres til en betingelse for mandatarrepræsentation, at mandataren opfyldte betingelserne for biintervention. Herfra afstod man, men når man i den seneste sag kan konstatere, at betingelserne for biintervention *ville være opfyldt*, giver det for så vidt god mening at tillade mandatarforholdet.

Det kan for fuldstændighedens skyld bemærkes, at der for landsretten tillige var spørgsmål om, hvorvidt sagen skulle løftes ud af småsagsprocessen. Dette spørgsmål besvarede landsretten, efter en i øvrigt ukompliceret vurdering af sagen, benægtende.

FM 2020.128 – skifterettens medhjælper havde ikke retlig interesse

En særegen, men ikke desto mindre instruktiv sag: Skifterettens medhjælper i en sag om gældssanering blev efter kendelsens afsigelse opmærksom på, at skyldnerens boligsikring bortfaldt og kærede derfor (selv) kendelsen.

Da medhjælperen ikke var part i sagen – og ikke havde til opgave at varetage skyldnerens interesser – havde medhjælperen (ret oplagt) ikke nogen retlig interesse i kæremålet, der derfor blev afvist, jf. tillige retsplejelovens § 393, stk. 1 (»kan iværksættes af enhver, over for hvem kendelsen ... indeholder en afgørelse«).

U 2020.xxxx V – Vestre Landsrets kendelse af 2. september 2020 – rette sagsøgte i sag om kompensation for flyforsinkelser (frifindelse eller afvisning)

Sagsnr. BS-57891/2019 – den optagne dom indeholder aktuelt kun domshoved

I (endnu) en sag om flykompensation fandt landsretten, at Lufthavnsa (det transporterende luftfartselskab) *ikke* var rette sagsøgte, da selskabet hverken havde solgt billetten (det var i stedet hjemmesiden flightfinder.dk) eller udført flyvningen (der blev opereret af Air Canada).

Sagen blev – hvad der i sager anlagt mod den »forkerte« sagsøgte – som det klare udgangspunkt må være rette reaktion, afgjort ved *frifindelse*.

Sagen er således snarere af materiel interesse (for dem, der interesserer sig for flykompensation) end af civilprocesretlig interesse – men den *bekræfter* det almindelige civilprocesretlige valg mellem frifindelse og afvisning på et område, hvor reaktionen ikke altid er konsekvent. Afgørelsen flugter på dette punkt med U 1979 565 H og U 1997 1411 V men anderledes f.eks. U 2007 2486 V.

U 2020.xxxx V – Vestre Landsrets dom af 4. september 2020 – rette sagsøgte i sag erstatningssag (frifindelse eller afvisning)

Sagsnr. BS-47212

I endnu en sag om samme tema (frifindelse eller afvisning) fandt både by- og landsret, at et sagsøgt forsikringsselskab ikke var rette sagsøgte, og frifandt derfor selskabet.

Værneting

U 2020.3772 S – værneting ved Sø- og Handelsretten i medfør af Luganokonventionen i haverisag

Sagen var anlagt mod to sagsøgte (S1 og S2), og spørgsmålet om værneting opstod derfor særskilt i forhold til begge.

For så vidt angik S1 kunne Sø- og Handelsretten indskrænke sig til at konstatere, at indsigelse om manglende værneting ikke var fremsat i svarskriftet og derfor var prækluderet, jf. retsplejelovens § 248, stk. 1.

For så vidt angik S2 fastslog Sø- og Handelsretten efter en nærmere gennemgang af aftalen og parternes øvrige korrespondance, at der var aftalt NSAB 2015. Et søfragtbrev med påtegning om værneting i London kunne derimod ikke anses for en del af parternes aftale, idet søfartsbrevet var udstedt af et tredje selskab (der dog var koncernforbundet med det første af de sagsøgte selskaber) og ikke nærmere omtalt i korrespondancen mellem sagens parter.

Værnetinget måtte derfor afgøres efter Luganokonventionen, der gav værneting, fordi tvisten var (snævert) forbundet med sagen mod S1, jf. artikel 6, nr. 1 (idet S1 var dansk domicileret).

Sagsførelse (sagens gang)

U 2020.2721 V (MAD 2020.139 V) – udsættelse af sag efter retsplejelovens § 345

I en sag om lovligheden af en af Banedanmark foretaget delekspropriation bestemte landsretten, at sagens behandling skulle afvente den administrative (klage-)behandling af spørgsmålet om områdets mulige beskyttelse efter naturbeskyttelseslovens § 3.

Byretten havde oprindeligt afvist at udsætte sagen under henvisning til, at den omtalte administrative sag først var iværksat, *efter* retssagen var anlagt (hvorved må forstås, at byretten mente, at når sagen kunne startes uden en administrativ sag om beskyttelse, kunne den også afsluttes uden en administrativ afgørelse herom).

Det er navnlig i det lys, landsrettens afgørelse er interessant. Det er svært af præmisserne at læse, hvad der for landsretten har været tungen på vægtskålen (det sker jo tit, at administrative sager har *betydning* for retssager – og spørgsmålet om områdets status kunne retten for så vidt blot have afgjort præjudicielt), men det har måske spillet ind, at der var tale om en *ekspropriationssag*, hvor hensynet til at beskytte borgeren imod, at dennes forskellige rettigheder gøres virkningsløse, er særligt udtalt.

Bevisførelse

U 2020.3489 Ø – om skønsmands habilitet

En under syn og skøn mellem en forsikringstager og et forsikringsselskab udpeget skønsmænd var ansat ved en virksomhed, der ofte medvirkede i sager for Ankenævnet for Forsikring og under retssager om forsikringsforhold.

Skønsmændene, der var bragt i forslag af Teknologisk Institut, havde ingen konkret relation til sagens parter eller genstand – men forsikringstageren fandt det altså problematisk, at skønsmændenes arbejdsgiver havde en generel tilknytning til forsikringsbranchen; i landsretten uddybet ved et synspunkt om, at der skulle være en historik for, at rapporter fra skønsmændene/skønsmændenes arbejdsgiver "i overvejende grad" skulle føre til gunstige resultater for forsikringsselskaber.

Indsigelsen herom blev med Procesbevillingsnævnets tilladelse indbragt for landsretten, der – i lighed med byretten – ikke fandt, at de fremkomne oplysninger af rent generel karakter kunne bevirke, at skønsmændene var inhabil.

Afgørelsen er helt på linje med gældende praksis, hvor et generelt tilhørsforhold (se eksemplerne i *Hørlyck*: »Syn og Skøn« s. 161) ikke fører til inhabilitet; hertil kræves dokumentation for konkrete omstændigheder af relevans for habiliteten (se fra Højesterets praksis U 2014.1094 H, der har visse lighedspunkter).

U 2020.xxxx Ø – Østre Landsrets Kendelse af 11. september 2020 – anmodning om at afhøre appellants advokat

Sagsnr. BS-26686/2019

For nogle måneder siden fik jeg med U 2020.2414 Ø lejlighed til at kommentere på et noget særpræget bevisskridt; appellanten ønskede at afhøre en retsassessor fra byretten om det under hovedforhandlingen passerede.

Nu er der kommet en direkte opfølger; appellanten ønskede at afhøre sin egen advokat om, hvad et bestemt vidne havde forklaret i byretten.

I 2020.2414 Ø var svaret et rungende »nej«, og svaret er ikke

denne gang anderledes (også hjemlen var den samme – retsplejelovens § 341 – forklaringen fra advokaten kunne på forhånd skønnes at være uden betydning).

Nu mangler vi blot en anmodning om afhøring af modpartens advokat for at have fuld plade. Svaret vil jeg i givet fald godt gætte på... det bliver nok endnu et »nej«.

Resultatet er naturligvis helt som forventet – men en sjov dom, og et godt eksempel på den frustration mange procesadvokater (og parter) har oplevet, når de ved gennemlæsning af retsbogen konstaterer, at denne slet ikke svarer til egen erindring om det passerede.

Afgørelsen (og U 2020.2414 Ø) kan i øvrigt måske med fordel læses i sammenhæng U 2020.1008 H, hvor Højesteret afviste aktindsigt i en række lydoptagelser, og om hvilken jeg i nyhedsbrevet for januar 2020 skrev: »Ved at afvise editionsbegæringen har Højesteret værnet om den grundlæggende proces for håndteringen af oplysninger i retten: At det passerede under en hovedforhandling optages i en retsbog, og at videregivelse af oplysninger fra hovedforhandlingen – eksempelvis i forbindelse med aktindsigtsbegæring mv. – sker ved udlevering af denne retsbog.«

Sætningen synes i hvert fald også at passe på den seneste afgørelse.

U 2020.xxxx H – Højesterets kendelse af 8. september 2020 – om partsedition

Sagsnr. BS-22542/2020.

Afgørelsen stadfæster landsrettens dom trykt i U 2020.2226 Ø, der er omtalt i mit nyhedsbrev for juni 2020 (og som tillige vedrørte en anmodning om fornyet syn og skøn).

Som nærmere beskrevet i dette nyhedsbrev, udsprang uenigheden af en patentsag, hvor appellanten havde begæret edition vedrørende en lang række dokumenter.

Hovedparten af begæringerne vedrørte dokumenter, som appellandstævnte havde oplyst (ikke længere) at være i besiddelse af, og Højesteret afviste allerede af den grund disse dele af begæringen – med en, i forhold til landsretten, supplerende bemærkning om, at begæringen i hvert fald for en dels vedkommende havde præg af en undersøgelsesmæssig gennemgang.

Anke- og kærebegæring

U 2020.3388 Ø – telefonisk iværksættelse af kære

Landsretten præciserede i denne sag, at retten til at fremsætte kære mundtligt til retsbogen efter retsplejelovens § 393, stk. 4, ikke giver ret til (efterfølgende) mundtlig kære ved

telefonisk henvendelse. Bortset fra den i § 393, stk. 4, nævnte situation skal kære iværksættes ved indlevering af kæreskrift, jf. § 393, stk. 3.

U 2020.3677 Ø – om retsplejelovens § 368 a

I en sag om ansvar for fejlinformationer i et ejerlejlighedsskema havde byretten frifundet administratoren med den begrundelse, at der ikke var dokumenteret et tab (det var *ubestridt*, at administratoren havde handlet ansvarspådragende).

Landsretten fandt efter en forholdsvis grundig gennemgang af sagen, herunder byrettens konkrete bevisbedømmelse – og med henvisning til, at der i ankestævningen ikke var anført nye anbringender eller beviser – ikke, at der var udsigt til, at ankesagen kunne få et andet indhold og afviste derfor sagen efter retsplejelovens § 368 a.

Afgørelser efter § 368 a er i sagens natur altid konkrete, men den seneste afgørelse falder indholdsmæssigt inden for kerneområdet for bestemmelsen; ankesager med ønske om fornyet bevisprøvelse vedrørende samme beviser og synspunkter. De grundige præmisser fra landsretten, der indeholder en de facto prøvelse af sagens materie på det foreliggende grundlag, betrykker samtidig læseren (og vel også parterne) i, at sagen faktisk er vurderet.

Hvis præmisserne på dette punkt er udtryk for en generel tendens i retning mod at signalere en tydeligere materiel stillingtagen til de indankede bevisspørgsmål i sager omfattet af bestemmelsen, vil der være tale om en udvikling, som herfra fremstår velbegrundet (sammenligning med eksempelvis U 2019.2791 V, der godt nok optager samme spalteplass men intet siger om den konkrete sag; og de helt lakoniske begrundelser i U 2019.344 Ø og U 2018.2558 Ø – hvori blot nævnes, at det i ankestævningen anførte ikke giver grundlag for en anden vurdering).

U 2020.3795 H – om retsplejelovens § 368, stk. 4

En dom om materiel retskraft kunne ikke ankes direkte fra Sø- og Handelsretten til Højesteret – hvilket for så vidt forekommer velbegrundet.

Spørgsmål om materiel retskraft indebærer grundlæggende en vurdering af, hvilke spørgsmål, den tidligere dom konkret har taget stilling til. Det var også situationen i den konkrete sag, der dog rejste et lidt særegent spørgsmål om retskraftens rækkevidde over for en biintervenient.

Afgørelsen fortsætter den linje, Højesteret hele tiden har fulgt – og vedrørende hvilken Højesteret ganske jævnligt offentliggør afgørelser – jf. fra det seneste år U 2019.4027 H, U 2020.216 H, U 2020.493 H, U 2020.803 H, U 2020.1072 H og U 2020.1073 H.

Den indankede afgørelse er i sig selv procesretligt interessant, og jeg har derfor tidligere analyseret den ganske grundigt i mit nyhedsbrev fra juni 2020. Som påpeget heri er spørgsmålet om retskraftens udstrækning hverken helt let eller blottet for mere principielle overvejelser, og man kan derfor godt forstå den advokat, som har ment, at anke til Højesteret var rette appelform. Af samme grund håber jeg, at man fra appellansens side har sørget for rettidig indbringelse for landsretten.

FM 2020.132 – om retsplejelovens § 389, stk. 2

Skifteretten havde truffet afgørelse om ikke at tillægge en fordringshaver sagsomkostninger, hvilket fordringshaveren ønskede prøvet ved landsretten.

Det var for landsretten oplyst, at der var medgået ca. 9 juristimer på sagen – og landsretten fandt på den baggrund *ikke*, at sagen ville rejse spørgsmål om tilkendelse af sagsomkostninger med mere end 20.000 kr. Da kære herefter alene kunne være sket med Procesbevillingsnævnets tilladelse, blev sagen afvist.

U 2020.xxxx H – Højesterets Kendelse af 16. september 2020 – om retsplejelovens § 368

Sagsnr. BS-502333/2019

I en erstatningssag vedrørende en ulovlig tvangsindlæggelse (ulovligheden var fastslået under en tidligere, upåanket dom), blev den pågældende region frifundet for et erstatningskrav på i alt 8.100 kr. rejst af den frihedsberøvede.

Erstatningssagen havde hjemmel i den særlige regel i retsplejelovens § 469 (erstatning for uberettiget administrativ frihedsberøvelse) og blev følgelig behandlet efter reglerne i kapitel 43 a om sådanne sager.

Ved anke til landsretten opstod derfor det principielle spørgsmål, om retsplejelovens § 368 (den almindelige beløbsmæssige ankebegrænsningsregel) tillige gælder sager behandlet efter de særlige regler om prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse.

Dette spørgsmål besvarede Højesteret *benægtende*, idet der til begrundelse henvistes til, at der i kapitel 43 a (navnlig § 475) er fastsat en særskilt regulering af ankeadgangen og -processen, der således på dette område fortrænger de almindelige anke regler.

Højesteret tilføjer, og det bør nok læses med interesse, at der efter det gennemgæede ikke var grundlag for at fastslå, at det almindelige to-instans-princip var fraveget fra disse sager. Afgørelsen kan således ses som udtryk for den for så vidt almindelige tilgang til processpørgsmål, at fravigelse af almin-

delige principper (hvortil to-instans-princippet oplagt må henregnes, jf. om sådanne principper i almindelighed og instansprincippet i særdeleshed *Blumes* fremragende bidrag i »Retsplejeloven 100 år«) kræver forholdsvis klar hjemmel.

Afgørelsen, der altså direkte fastslår, at retsplejelovens § 368 er en *undtagelse, som alene gælder på det klart beskrevne område*, er helt i overensstemmelse med bestemmelsens forarbejder, der udtrykkeligt angiver, at reglen viger for særregler om selvstændig ankeadgang. Afgørelsen kan endvidere ses som en naturlig videreførelse af præmisserne fra U 2020 1480 H, hvor Højesteret i forbindelse med appel af en afgørelse fra huslejenævnet (der efter de relevante regler skulle *kæres*) udtalte, at § 368 alene finder anvendelse på de i bestemmelsen nævnte situationer.

Sagsomkostninger og sagens værdi

U 2020.3666 Ø – sagsomkostninger efter sagsøgtes erkendelse

Sagerne om flykompensation – og navnlig om omkostningsfastsættelse i disse sager – flyder stadig i en lind strøm, og nu er turen så kommet til Østre Landsret (se fra tidligere nyhedsbreve U 2020.3109 V, U 2020.2729 V, U 2020.3036 V).

Det sagsøgte flyselskab anerkendte efter modtagelse af stævning at være betalingspligtig for et kompensationsbeløb på godt 16.000 kr., og landsretten pålagde derfor selskabet at udrede sagsomkostninger efter taksterne for inkassosager.

U 2020.3688 Ø – sagsomkostninger ved hævet småsag anlagt ved forkert værneting

Endnu en flysag, men denne gang med passageren som tabende part. Sagsøgeren har ikke inden sagsanlæg undersøgt, hvor flyselskabet havde værneting (eller dog ikke undersøgte spørgsmålet tilstrækkeligt) og anlagde derfor sagen ved den forkerte byret.

Sagsøger hævdede derfor sagen. Da sagen var en småsag, og da den var hævet, inden retten udformede fortegnelse over parternes synspunkter, var spørgsmålet, om der undtagelsesvist kunne tilkendes sagsomkostninger til sagsøgte (U 2009.1641 V hhv. U 2009.1642 V. Se fra tidligere nyhedsbreve U 2020.2729 V, U 2020.2380 Ø, U 2020.263 Ø).

U 2020.3669 Ø – sagsomkostninger ved hævet småsag

Endnu en flysag; endnu en sag hævet inden rettens udarbejdelse af fortegnelse. Da sagen imidlertid var langt fremskredent – hævet 3 uger før hovedforhandlingen (og dermed efter det tidspunkt, hvor retten *skulle have udarbejdet fortegnelse*, da undladelse heraf konkret var fundet forsvarligt) – og hvor parterne forinden ved deres respektive advokater havde afgivet indtil flere processkrifter, var der *undtagelsesvist* grundlag for at udmåle sagsomkostninger.

U 2020.3703 Ø – sagens værdi i tvist om eksklusion af andelshaver

Uanset sagens overskrift siger den desværre ganske lidt om det spændende spørgsmål; opgørelsen af sagsværdien i en for så vidt lidt kompliceret sag.

Værdien var *til brug for beregning af retsafgift* opgjort til 847.548,00 kr. svarende til andelsværdien. Denne var ikke gjort til genstand for tvist under sagen, og landsretten udmålte med udgangspunkt i den således opgjorte værdi. Dommen indeholder en for så vidt pædagogisk men også ukontroversiel gennemgang af og henvisning til betænkning 1463/2004, hvoraf netop fremgår, at der ved fastsættelsen af sagsomkostninger på baggrund af sagens værdi bør tages udgangspunkt i den værdi, der er benyttet ved beregningen af retsafgiften.

U 2020.xxxx H – Højesterets dom af 11. september 2020 – sagens værdi i tvist om eksklusion af andelshaver

Sagsnr. 62/2019

Omtrent samtidig med, at ovennævnte afgørelse gik i trykken, har Højesteret afgjort en sag med et lignende forløb (afgjort af Østre Landsret i december 2018).

I denne sag var spørgsmålet imidlertid ikke det beregningsmæssige grundlag for omkostningsudmålingen, men derimod vurderingen af, om der var grundlag for at tilkende den vindende part omkostninger (hvem der var den vindende part). Parterne var således *enige* om sagens værdi, hvilket Højesteret udtrykkeligt lagde til grund.

Da sagsøgerens påstand 1 – som sagsøger havde fået medhold i – havde en værdi på ca. 2 mio. kr. og sagsøgerens påstand 2 – som sagsøgte var frifundet for – alene havde en værdi på ca. 260.000 kr., var sagsøgeren den vindende part.

Højesteret fandt det ikke godtgjort, at sagen hovedsageligt var opstået på grund af sagsøgerens forhold, og der var derfor ikke grundlag for at fravige udgangspunktet i retsplejelovens § 312, stk. 1, jf. stk. 4.

Prøvelse af voldgiftskendelser

U 2020.xxxx V – Vestre Landsrets kendelse af 7. august 2020 – fortolkning af rentebestemmelse i voldgiftskendelse

Sagsnr. S-0224-20 – Den optagne kendelse indeholder aktuelt kun domshoved

Af konklusionen i en voldgiftskendelse fremgik, at den tabende part skulle betale et nærmere angivet beløb med rente af 2% af en række nærmere angivne beløb fra forskellige dato-

er. Det fremgik derimod ikke, *hvilken periode* (pr. måned eller pr. år) rentesatsen vedrørte.

Landsretten tiltrådte, at fogedretten under fuldbyrdelsessagen havde været kompetent til at *fortolke* rentebestemmelsen i konklusionen.

Man kunne forledes til at tro, at det herved har spillet ind, at landsretten – kan man læse af domshovedet – ved gennemlæsning af kendelsen helt entydigt kunne fastlægge vilkårets nærmere indhold. Det var med andre ord en *simpel* fortolkningsopgave, og fortolkningen var i øvrigt nødvendig for afgørelsens fuldbyrdelse efter voldgiftslovens § 38.

Det retlige udgangspunkt havde imidlertid været det samme også ved vanskeligere fortolkningsspørgsmål, idet voldgiftsrettens kompetence – med undtagelse af de i voldgiftsloven beskrevne situationer med berigtigelse af egentlige fejl – ophører ved kendelsens afsigelse, jf. voldgiftslovens § 32. Når en sag er endeligt afgjort af voldgiftsretten, tilkommer det således retterne, og altså i første omgang fogedretterne, at fortolke denne, jf. SHT 1941.304.

Publicerede domme

Ugeskriftet for Retsvæsen har i september publiceret følgende afgørelser, der er omtalt i nyhedsbrevet for august samt tidligere nyhedsbreve som angivet:

- U 2020.3387 H – afslag på oprejsningsbevilling i konkurskarantæne
- U 2020.3547 H – dom i EIK Bank
- U 2020.3744 H – principiel sag om anvendelsesområdet for retsplejelovens § 389 a



Kristian Torp
E, kto@holst-law.com
T, +45 8934 1162
M, +45 3010 2223